

D ů v o d y:

Žalovaná vznesla proti žalobnímu žádání v řízení první stolice právem námitku rozsouzené věci, ku kteréž podle §u 240 odstavec třetí c. ř. s. musí býti přihlédáno z úřední moci. Právní moc rozsudku je podle §u 411 odstavec druhý c. ř. s. absolutní. Materiální právní moc předpokládá totožnost rozepře, totiž totožnost procesních stran a věcnou totožnost. Osobní i věcná totožnost je v tomto případě zřejma. Žalující strana považuje svou žalobu za žalobu podle §u 368 ex. ř., což není správné, neboť spíše mohla býti míněna tato jako žaloba podle §u 10 ex. ř. Chce žalobou tou zjednatí průchod tomu, co jí bylo přičteno předchozím rozsudkem, poněvadž se domnívá mylně, že tento první rozsudek neposkytuje jí postačitelého titulu exekučního ku dosažení toho, čím zvítězila v první rozepři. Leč první rozsudek tvoří postačitelý exekuční titul, aby jím exekucí podle §§ 350 a 367 ex. ř. docíleno bylo téhož, čeho se žalující strana domáhá touto žalobou, že je totiž žalovaná povinna strpěti, by podle rozsudku vloženo bylo na místě závazku, uloženého jí rozsudkem Cg II 307/20 právo vlastnické ku hotelu »u zlatého slunce« ve prospěch žalobců Adolfa a Marie H-ových a Anny S-ové. Bylo proto tímto prvním rozsudkem ustanoveno všechno, co má podle §§ 20 odstavec druhý a 32 odstavec první a) knih. zákona obsahovati soukromá listina vkladná, totiž vkladná listina, kterou má žalovaná vydati a podepsati, t. j. výslovné prohlášení dlužníkové, že svoluje ku vkladu převodu vlastnického práva ku prodané nemovitosti na žalující stranu (§ 32 odstavec první knih. zákona). Z toho plyne, že řečeným rozsudkem ukládá se žalované v pravdě jenom projev vůle v posléze naznačeném směru, že tedy jde o případ §u 367 ex. ř. Když žalující strana volila k uplatnění jí prvním rozsudkem přisouzeného nároku způsob exekuce v §u 354 ex. ř. uvedený, pak ovšem volila exekuční prostředek nevhodný, k uvedenému cíli dobře vésti nemohoucí, ale toto pochybení neospravedlňuje ji, by se téhož, právoplatně už jí přisouzeného, nároku domáhala zase novou žalobou. Tomu právě brání předpis §u 411 c. ř. s.

Čís. 5172.

Pořad práva jest přípustným pro nárok proti obci na náhradu škody, ježto prý, zamítнувši žádost za odklad exekuce vyklizením zabraného bytu, zamlčela, žádajíc na soudě o nucené vyklizení bytu, závažnou a podstatnou část rozhodnutí správního úřadu.

(Rozh. ze dne 2. července 1925, R II 193/25.)

Žalobní nárok na náhradu škody proti obci uznal procesní soud první stolice důvodem po právu. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením pro nepřípustnost pořadu práva a žalobu odmítl. Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by o odvolání ve věci dále jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Podle žaloby a svého přednesu před soudem první stolice odvozuje žalobkyně svůj žalobní nárok proti žalované obci z toho, že žalovaná obec, zamítnuvši žádost žalobkyně o odklad výkonu exekuce zabrání jejího bytu a podavši u okresního soudu v B. návrh na nucené vyklizení zabraného bytu, vědomě zamlčela závažnou a podstatnou část rozhodnutí okresní politické správy ze dne 4. dubna 1921, týkajícího se náhradního bytu (náhradního pokoje), kterážto závažná náležitost byla prý jediným předpokladem pro exekuční vyklizení bytu. Tímto omylem a vědomým zastřením pravého stavu věci stalo se prý, že okresní soud onomu návrhu vyhověl a vyklizení provedl; z toho však vzešla žalobkyni škoda, zaviněná obcí materiálním a formálním porušením zákona a uvedením okresního soudu v omyl. Z řečeného plyne, že žalobkyně uplatňuje škodu za všeobecných podmínek občanského zákoníka o náhradě škody, obviňujíc obec, že jednáním svým sledovala účel, žalobkyni poškoditi. Nejde tudíž o případ ručení obce za její jednání v oboru veřejnoprávní její působnosti, nýbrž o výkon, který padá mimo tuto působnost, ač o výkon předsevzatý při příležitosti této přenesené působnosti, jak již nejvyšší soud k tomu poukázal ve svých rozhodnutích čís. sb. n. s. 1419 a 2762. Tam však, kde jde o rušivé zasažení do soukromoprávních vztahů mezi obcí a jednotlivcem a žaluje se z důvodu §u 1294 obč. zák., jest příslušnost řádných soudů podle §u 1 j. n. nepochybně dána. Rekursní soud pochybil tudíž, vysloviv nepřípustnost pořadu práva v této věci a zrušiv rozsudek prvního soudu, jakož i předcházející řízení. Na něm jest, aby v odvolacím řízení pokračoval a odvolání žalované obce věcně vyřídil.

Čís. 5173.

Vnucený správce není zákonným zmocněncem dlužníka, nýbrž orgánem soudu. Smlouvy, jež uzavřel dlužník dříve, než mu bylo doručeno usnesení o povolení vnucené správy, jsou závazny i pro vnuceného správce. Není důvodem k odstoupení od smlouvy (§ 918 obč. zák.), byl-li dlužníkův smluvník rušen vnuceným správcem ve výkonu smluvních práv.

Uznání dluhu (vyjma poukázky, směnky, papíry majiteli anebo na řád znějící a pod.) předpokládá zavazovací důvod.

(Rozh. ze dne 3. července 1925, Rv I 774/25.)

Žalobce uzavřel dne 19./20. června 1923 s těžířstvem »X.« smlouvu, dle níž »spachtoval« doly »K.« a »F.« (vlastně koupil užítky dolů těch). Usnesením ze dne 5. června 1923 byla povolena vnucená správa dolů »K.« a »F.« Povolující usnesení bylo doručeno zástupci těžířstva Richardu P-ovi dne 17. července 1923. Ježto prý vnucenou správou bylo žalobci znemožněno řádné využití dolů, odstoupil žalobce dle §u 918 obč. zák. od smlouvy a domáhal se na těžířstvu »X.« a Richardu P-ovi jednak náhrady škody 48.053.37 Kč, jež prý mu byla způsobena tím,